

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Věry Šimůnkové ve věci

žalobce: **M. Š.,**
bytem Š., P.
zastoupený advokátkou Mgr. Miluší Pospíšilovou,
sídlem Paprsková 1340/10, Praha 4,

proti
žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti,**
sídlem Vyšehradská 427/16, Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2016, č. j. MSP – 478/2015-OT-OSV/4,

takto:

- I. Žaloba se v části, v níž žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 1. 2016, č. j. MSP-478/2015-OT-OSV/4, zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2015, č. j. Si 661/2015, v rozsahu požadavku o poskytnutí informace o obci, ve které má JUDr. J. S. trvalé bydliště, **zamítá.**
- II. Ve zbytku se rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2016, č. j. MSP-478/2015-OT-OSV/4, a rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2015, č. j. Si 661/2015, **se zrušují.**
- III. Městskému soudu v Praze **se nařizuje**, aby do 15 dnů od předání správního spisu žalovaným poskytl žalobci na základě jeho žádosti ze dne 15. 5. 2015 následující informace:

- od kdy do kdy působil JUDr. J. S. jako soudce Městského soudu v Praze a na jakém úseku [bod 1) žádosti],
- od kdy do kdy vykonával JUDr. J. S. funkci předsedy Městského soudu v Praze, kdy byl do této funkce jmenován a zda byl do této funkce jmenován opakovaně [bod 2) žádosti].

IV. V části, o níž nebylo rozhodnuto výrokem III. [bod 6) a první část bodu 7) žádosti], se věc **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

V. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku **9 800 Kč** k rukám jeho zástupkyně advokátky Mgr. Miluše Pospíšilové, sídlem Paprsková 1340/10, Praha 4, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 29. 3. 2016 u Městského soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 27. 5. 2015, sp. zn. Si 661/2015, a toto rozhodnutí potvrdil. Městský soud tímto rozhodnutím podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), částečně odmítl žalobcovu žádost ze dne 15. 5. 2015 o poskytnutí informací týkajících se bývalého soudce a předsedy městského soudu JUDr. J. S. Usnesením Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 17. 5. 2016, č. j. Nad 114/2016 - 37, byla tato věc přikázána zdejšímu soudu.
2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí po rekapitulaci průběhu předcházejícího řízení, uvedl, že žalobci lze sice přisvědčit v tom, že na prvostupňovém rozhodnutí ani poštovní zásilce není vyznačeno datum jeho vypravení, což je v rozporu s § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Nicméně toto opomenutí městského soudu nemělo na zákonnost jeho rozhodnutí vliv. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2011, č. j. 44 A 75/2010 - 65. Pokud jde o výrok rozhodnutí městského soudu, uvedl žalovaný, že by měl obsahovat zcela jasné řešení posuzované otázky, nicméně z předmětného výroku je ve spojení s jeho odůvodněním patrné, v jaké části bylo žádosti žalobce vyhověno a v jaké nikoli. S ohledem na tuto skutečnost by zrušení napadeného rozhodnutí z uvedeného důvodu bylo pouze formalistickým krokem. Žalovaný dále vyjádřil svůj souhlas s názorem žalobce, že na poskytování jím požadovaných informací je možné vztáhnout ustanovení § 8b informačního zákona, podle něhož se poskytují i základní osobní údaje o osobě, které byly poskytnuty veřejné prostředky. V tomto ohledu žalovaný podpůrně odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10, ve věci poskytování informací o členství soudců v KSČ. Dále však poukázal na § 5 odst. 4 instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 23. 1. 1998, č. j. 46/98-pers., kterou se stanoví způsob vedení osobního spisu, jeho obsah, podmínky jeho pohybu a ochrana osobních údajů v něm obsažených, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Instrukce o personálním spise“), z něhož vyplývá, že v případě přeložení soudce z jednoho soudu na jiný postupuje původní zaměstnavatel novému zaměstnavateli osobní spis zaměstnance. Do takového spisu se mj. zakládají rozhodnutí o platovém zařazení včetně propočtu délky započitatelné praxe a o způsobu jejího stanovení, případná platová opatření, opatření týkající se výplaty dalších náležitostí s pracovním vztahem spojených podle zvláštních

předpisů apod. Z nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. IV. ÚS 1642/11, pak vyplynul jednoznačný příkaz poskytnout informace vztahující se k osobě konkrétního soudce tomu soudu, u něhož dotýčný soudce aktuálně působí. Takový závěr je dle žalovaného logický, neboť je-li požadovaná informace součástí příslušného osobního spisu soudce, pak jí soud, u něhož dotýčný soudce v předcházejícím období působil, po postoupení osobního spisu již fakticky nedisponuje. Žalovaný se tudíž ztotožnil s názorem městského soudu, že informace týkající se konkrétního soudce musí poskytnout ten soud, u něhož dotčený soudce působí v době podání žádosti. Žalobce proto s jeho žádostí odkázal na Vrchní soud v Praze, u něhož JUDr. J. S. nyní působí.

3. Žalobce v žalobě namítl, že správní řízení bylo stiženo vadou spočívající v nedodržení postupu předepsaného ustanovením § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu, neboť rozhodnutí žalovaného i předchozí rozhodnutí městského soudu byla datována k jinému dni, než byla odevzdána k poštovní přepravě, přičemž na nich chybí vyznačení údaje o dni vypravení. Za další vadu označil překročení lhůt k předložení odvolání žalovanému a k vydání rozhodnutí o odvolání. Dle žalobce by žádná z těchto vad sama o sobě sice neměla za následek vydání nezákonného rozhodnutí, ale vypovídají o aroganci správních orgánů k dodržování právních předpisů. Vadou, která však mohla mít za následek vydání nesprávného rozhodnutí, je skutečnost, že žalovaný nepřistoupil ke kasaci, případně ke změně nezákonného rozhodnutí městského soudu. Nezákonnost rozhodnutí městského soudu spočívá v jeho nepřesném, neurčitém, nesrozumitelném a nevykonatelném výroku, když v něm absentuje konkrétní vymezení rozsahu odmítnutí žádosti o poskytnutí informací. Žalobci byly informace poskytnuty jen ohledně dotazů pod body 3, 4 a 5 jeho žádosti. V této souvislosti je dle žalobce bez významu, jaké údaje lze případně vyčíst z odůvodnění rozhodnutí městského soudu, neboť odůvodnění není jeho závaznou částí. Nadto není rozsah odmítnutí žádosti dostatečně patrný ani z odůvodnění. Z počtu, množství a charakteru zmíněných procesních vad lze podle žalobcova názoru usuzovat na absenci řádného procesu.
4. V další části žaloby brojí žalobce proti důvodům částečného odmítnutí jeho žádosti o poskytnutí informací. Namítá, že žádal výlučně o poskytnutí informací o působení JUDr. J. S. u městského soudu, nikoli u Vrchního soudu v Praze, tudíž by jimi měl disponovat a poskytnout je městský soud, případně by si tyto informace měl opatřit. Informace o výši vyplaceného platu za dobu jeho působení u městského soudu musí být jistě součástí účetních a dalších dokladů, které jsou uchovávány u uvedeného soudu, který tyto veřejné prostředky vyplatil. Dále žalobce zdůraznil, že požadované informace se jmenovaného týkají nejen jako soudce městského soudu, ale i jako jeho bývalého předsedy. Je proto jen stěží obhajitelné tvrzení žalovaného, že správa městského soudu nedisponuje informacemi souvisejícími s funkcí svého bývalého předsedy (otázka pod bodem 2 žádosti). Žalovaný navíc v napadeném rozhodnutí dezinterpretuje náleze Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. IV. ÚS 1642/11, ze kterého nevyplývá, že informace k osobě soudce je povinen poskytnout pouze ten soud, u něhož soudce aktuálně působí.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval, že je třeba dát žalobci za pravdu, že nebyl dodržen postup předepsaný ustanovením § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu, informační zákon však již s nevydáním rozhodnutí ve lhůtě nespojuje fikci vydání rozhodnutí, přičemž do úvahy nepřipadá ani možná prekluze práva nebo jiný důvod, pro který by opomenutí takovéto náležitosti mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí. Tento nedostatek tak nemůže vést ke zrušení prvostupňového rozhodnutí v odvolacím řízení. Žalovaný je

přesvědčen, že se adekvátním způsobem vypořádal i s námitkou žalobce týkající se výroku prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný dále konstatoval, že nezměnil svůj názor ani ohledně povinného subjektu k poskytnutí požadovaných informací. Osobní spis soudce je dle interních předpisů žalovaného postupován jeho novému zaměstnavateli a jeho součástí jsou mj. i požadované informace. Městský soud tedy postupoval správně, když část žádosti žalobce odmítl s odkazem na skutečnost, že požadovanými informacemi již fakticky nedisponuje. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a požádal o přiznání náhrady nákladů ve výši paušální náhrady hotových výdajů v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 14. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13.

6. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného zopakoval některé ze svých námitek a doplnil, že nález Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2006, sp. zn. I. ÚS 50/03, jímž žalovaný argumentoval v napadeném rozhodnutí, se netýká správního řízení a ani toho, co má být obsahem výroku a co odůvodnění rozhodnutí. Závěrem žalobce zdůraznil, že nesouhlasí s požadavkem žalovaného na přiznání náhrady nákladů řízení ve výši paušální náhrady hotových výdajů ve smyslu žalovaným citovaného nálezu. Žalovaný se i v tomto případě dopouští dezinterpretace předmětného nálezu, který zjevně míří na jednotlivce a ne na veřejné instituce (orgány státu) napojené na státní rozpočet, jejichž činnost je financována z daní soukromých subjektů. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2014, č. j. 19 Co 403/2014 - 74, ve kterém se soud stejnému požadavku žalovaného nevyhověl.
7. Během ústního jednání konaného dne 20. září 2018 setrvali účastníci na svých stanoviscích. Žalovaný uvedl, že Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 9. 2018, sp. zn. 9 A 212/2015, v obdobné věci žalobu totožného žalobce zamítl.
8. Soud dále poznamenává, že přípisem ze dne 6. 6. 2018 vyzval JUDr. J. S., aby soudu sdělil, zda bude v této věci uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Dotčený se však k této výzvě v soudem stanovené lhůtě nevyjádřil, a nesplnil tedy zákonem stanovenou formální podmínku k tomu, aby mohl uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení (§ 34 odst. 1 s. ř. s.).
9. Soud dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), ve lhůtě k tomu stanovené (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) a že obsahuje všechny náležitosti (§ 71 odst. 1 s. ř. s.), a je tedy projednatelná. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení předcházející jeho vydání v rozsahu napadených výroků a řádně uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jimiž je vázán. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Ze správního spisu plyne, že žalobce podal dne 15. 5. 2015 u městského soudu žádost o poskytnutí následujících informací: 1) časové období a úsek soudu, na němž působil JUDr. J. S. jako soudce městského soudu, 2) časové období výkonu funkce předsedy městského soudu včetně uvedení, kdy a kým byl do této funkce jmenován a zda k tomu došlo opakovaně, 3) průměrný počet rozhodovaných věcí připadajících na jeden senát občanskoprávního úseku ve věcech odvolací agendy, 4) průměrný počet rozhodovaných věcí připadajících na jeden senát trestního úseku ve věcech rozhodování o opravných prostředcích, 5) roční počet věcí rozhodovaných JUDr. J. S. od roku 2009 u městského soudu a v jakých senátech, 6) roční hrubý příjem JUDr. J. S. od 1. 1. 2007 do konce jeho působení u městského soudu (za poslední rok jeho působení též uvedení jeho hrubého

příjmu za každý jednotlivý kalendářní měsíc) a 7) rok narození a obec trvalého bydliště JUDr. J. S.

11. Sdělením ze dne 27. 5. 2015, sp. zn. Si 661/2015, poskytl městský soud žalobci část požadovaných informací, a to statistické údaje týkající se soudního nápadu a výkonu (body 3, 4 a 5 žádosti).
12. O zbývajících částech žádosti rozhodl městský soud rozhodnutím ze dne 27. 5. 2015, sp. zn. Si 661/2015, v jehož výroku uvedl: „*Žádost žalobce o poskytnutí informace týkající se bývalého soudce a předsedy Městského soudu v Praze JUDr. J. S. se podle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, částečně odmítá.*“ Své rozhodnutí odůvodnil tím, že bylo žalobci dne 27. 5. 2015 zasláno sdělení, kde byly poskytnuty informace o průměrném nápadu občanskoprávního úseku v odvolací agendě, o průměrném nápadu na trestním úseku v odvolací agendě a dále k rozhodování jmenovaného. Ostatní požadované údaje tzn. otázky pod body č. 1, 2, 6, a 7 jeho žádosti poskytnuty nebyly, což městský soud odůvodnil tím, že jsou součástí osobního spisu JUDr. S., který je v dispozici Vrchního soudu v Praze, u něhož od 16. 9. 2013 působí. V důsledku toho s nimi městský soud již fakticky nedisponuje. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 8. 6. 2015.
13. Dne 23. 6. 2015 podal žalobce proti rozhodnutí městského soudu odvolání, v němž uplatnil obdobné námitky jako v žalobě proti napadenému rozhodnutí. Městský soud předložil spis spolu s odvoláním žalovanému dne 3. 7. 2015. Žalobce následně podal u žalovaného opakovaně stížnost na nečinnost a žádost o přijetí opatření proti nečinnosti (konkrétně dne 8. 9. 2015 a dne 3. 12. 2015). Dne 12. 1. 2016 podal žalobce proti žalovanému u městského soudu žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Usnesením městského soudu ze dne 29. 4. 2016, č. j. 8 A 9/2016 - 33, bylo uvedené řízení zastaveno, neboť žalobce vzal podáním ze dne 31. 3. 2016 žalobu zpět pro pozdější chování žalovaného, který dne 12. 1. 2016 vydal v předmětné věci napadené rozhodnutí.
14. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí městského soudu a toto rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 25. 1. 2016.
15. Dle § 8a informačního zákona se informace týkající osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.
16. Dle § 8b odst. 1 informačního zákona k informacím povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Podle odst. 3 se základní osobní údaje podle odstavce 1 poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.
17. Dle § 5 odst. 2 písm. d) a f) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, může správce zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, jedná-li se o oprávněně zveřejněné osobní údaje v souladu se zvláštním právním předpisem, nebo pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.

18. V rámci prvního žalobního bodu žalobce poukázal na formální vadu prvostupňového a napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že na nich není uveden údaj o vypravení. K tomu soud uvádí, že absence této doložky na obou rozhodnutích, resp. poštovních zásilkách je zřejmá z obsahu správního spisu a její neuvedení připustil také žalovaný. S žalobcem lze souhlasit, že na správních rozhodnutích, popřípadě jejich poštovních zásilkách, skutečně musí být dle ustanovení § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu tato doložka uvedena. Žalovaný v této souvislosti citoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela přílehlavý rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2011, č. j. 44 A 75/2010 - 65, dle kterého má být uvedením této doložky na správních rozhodnutích „*dosaženo toho, aby bylo jednoznačně určitelné, kdy došlo k jejich vydání. Okamžik vydání rozhodnutí má totiž význam pro posouzení toho, zda správní orgán dodržel procesní lhůty stanovené v ustanovení § 71 správního řádu. [...] Jednoznačné určení data vydání rozhodnutí má význam též tehdy, jsou-li pro vydání rozhodnutí zákonem stanoveny prekluzivní lhůty (např. v daňovém řízení či v řízení o správních deliktech – srov. rozsudek NSS ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010 – 134).*“ Absence doložky o vypravení písemného vyhotovení rozhodnutí tedy představuje procesní vadu. Nejde však o vadu, která by byla způsobila sama o sobě ovlivnit zákonnost vydaného rozhodnutí správního orgánu, informační zákon v současném znění nespojuje s nevydáním rozhodnutí v zákonem předepsané lhůtě fikci vydání odmítavého rozhodnutí a nepřichází v úvahu ani uplatnění prekluzivní lhůty. V této souvislosti se rovněž se patří poznamenat, že byť je tato doložka zákonem stanovenou náležitostí, není výlučnou skutečností, na základě které lze určit den vypravení rozhodnutí. Při absenci doložky lze přesné datum vydání rozhodnutí zjišťovat a prokazovat i jiným způsobem, např. razítkem pošty na poštovní obálce či v knize odeslané pošty (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2010, č. j. 44 Ca 48/2009 - 102). Navíc, i kdyby nebylo možné určit konkrétní den, kdy bylo rozhodnutí předáno k doručení, v období mezi jeho vyhotovením a doručením účastníku řízení, nemohlo by to samo o sobě nikterak ovlivnit vlastní obsah rozhodnutí. Nelze tedy než uzavřít, že absence doložky o vypravení je sice procesní vadou, avšak tato vada není způsobila zpochybnit zákonnost prvostupňového ani napadeného rozhodnutí a vést tak k jejich zrušení. Žalobce ostatně zaujal tentýž názor. Soud tak shledal uvedený žalobní bod nedůvodným.
19. Žalobce dále namítá, že městský soud i žalovaný postupovali v rozporu s § 16 odst. 2 a 3 informačního zákona, neboť překročili lhůtu pro předložení podaného odvolání k rozhodnutí nadřízenému orgánu (žalovanému) a lhůtu k rozhodnutí o odvolání. V daném případě žalobce podal odvolání dne 23. 6. 2015 a městský soud je předložil spolu se spisovým materiálem žalovanému dne 3. 7. 2015. Ze správního spisu tedy jednoznačně plyne, že městský soud patnáctidenní lhůtu pro předložení odvolání spolu se spisovým materiálem stanovenou § 16 odst. 2 informačního zákona dodržel a uvedené námitce tedy nelze přisvědčit. Pokud jde o navazující námitku, je třeba uvést, že § 16 odst. 3 informačního zákona ukládá odvolacímu orgánu rozhodnout o odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne předložení odvolání povinným subjektem. V daném případě připadl konec lhůty na sobotu (18. 7. 2015), posledním dnem zákonné lhůty k vydání napadeného rozhodnutí bylo nejbližší pondělí, tedy 20. 7. 2015 [§ 40 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Žalobou napadené rozhodnutí však bylo vyhotoveno až dne 12. 1. 2016. Aniž by tedy bylo třeba při absenci doložky o vypravení určovat konkrétní den vydání rozhodnutí, tj. dne jeho předání k poštovní přepravě, lze s jistotou konstatovat, že lhůta k vydání rozhodnutí o odvolání podle § 16 odst. 3 informačního zákona byla podstatně překročena. Překročení lhůty pro rozhodnutí o odvolání je vadou řízení, opět se však nejedná o vadu, která by

měla vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť nedodržení této lhůty nemůže samo o sobě nikterak ovlivnit obsah rozhodnutí ve věci samé. Soud proto shledal tento žalobní bod nedůvodným.

20. Žalobce žalovanému dále vytýká, že nepřistoupil ke kasaci, případně ke změně rozhodnutí městského soudu z důvodu, že jeho výrok neobsahuje konkrétní vymezení rozsahu odmítnutí žádosti o poskytnutí informací. Soud se s tímto názorem neztotožňuje. Dle § 68 odst. 1 správního řádu musí rozhodnutí správního orgánu mj. obsahovat výrokovou část a odůvodnění. Dle § 68 odst. 2 věty první správního řádu se ve výrokové části uvede mj. řešení otázky, která je předmětem řízení. Na základě uvedených ustanovení lze konstatovat, že výroková část představuje nejdůležitější část rozhodnutí, neboť obsahuje autoritativní řešení otázky, která byla předmětem řízení před správním orgánem. Ve vztahu k informačnímu zákonu je výroková část rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 určitá, jestliže jsou z ní seznatelné informace, jejichž poskytnutí bylo odmítnuto. Výrok nicméně nepředstavuje izolovanou část rozhodnutí bez vazby na jeho další obsah, zejména na odůvodnění. Naopak jsou výše uvedené náležitosti rozhodnutí ve vzájemné spojitosti, tedy tvoří integrální součást rozhodnutí jako celku. Teprve z navazující části rozhodnutí, kterou je odůvodnění, se účastník řízení seznamuje s důvody, pro něž bylo správním orgánem rozhodnuto právě tak, jak je vysloveno ve výrokové části. V daném případě výrok prvostupňového rozhodnutí zní: *„Žádost o poskytnutí informace týkající se bývalého soudce a předsedy Městského soudu v Praze JUDr. J. S. se podle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, částečně odmítá.“* Skutečně zde tedy není uvedeno, v jakém rozsahu, tedy ve vztahu k jakým bodům (otázkám) byla žádost zamítnuta, což lze považovat za nedůslednost městského soudu. Městský soud nicméně ve druhém odstavci odůvodnění svého rozhodnutí zcela srozumitelně a určitě vymezil, na které z požadovaných otázek byly žalobci odpovědi již poskytnuty, a že ve zbývajícím rozsahu byla jeho žádost odmítnuta. Odůvodnění rozhodnutí tedy obsah výrokové části jednoznačně ozřejmuje a žalobci nemohly vzniknout žádné pochybnosti o tom, v jakém rozsahu byla jeho žádost odmítnuta. Sam žalobce ostatně v žalobě opakovaně zmiňuje, že mu byly poskytnuty odpovědi na otázky pod body 3, 4, a 5 jeho žádosti. Na základě výše uvedeného soud konstatuje, že výrok rozhodnutí městského soudu o částečném odmítnutí žádosti žalobce není zatížen vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí, a žalovaný tedy v tomto směru nepochybil, jestliže nepřistoupil k jeho zrušení nebo změně jeho výrokové části. Žalobní bod tak soud shledal nedůvodným.
21. Dále žalobce namítal, že z počtu, množství a charakteru výše popsaných vad řízení lze usuzovat na absenci řádného procesu. Soud se s tímto názorem žalobce neztotožňuje. V obecné rovině lze jistě připustit, že může nastat situace, kdy bude správní řízení stiženo vadami takového množství a povahy, že ač by takové vady samy o sobě nemohly ovlivnit zákonnost rozhodnutí správního orgánu, tak ve svém souhrnu již mohou mít za následek nezákonné rozhodnutí. Například NSS v rozsudku ze dne 22. 9. 2004, č. j. 2 As 19/2004 – 92, publ. pod č. 430/2005 Sb.NSS (všechna rozhodnutí NSS a krajských soudů uvedená v tomto rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), dovodil tuto situaci tehdy, kdy byl ve správním řízení porušen celý soubor procesních práv účastníka řízení. Tento právní názor Nejvyššího správního soudu nicméně nelze na projednávaný případ aplikovat, protože výše vypočtené vady není možné s ohledem na jejich povahu posoudit tak, že by ve správním řízení došlo k porušení procesních práv žalobce v takovém rozsahu, že by bylo možno absenci řádného procesu dovozovat (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 2. 2014, č.

j. 7 As 64/2013 – 49). Zjištěné vady se svou povahou a množstvím zdaleka ani nepřibližují takto závažné situaci. V tomto ohledu nelze jako relevantní hodnotit ani žalobcovu poznámku, že zjištěné vady vypovídají o aroganci správních orgánů. Soud ve vztahu ke každé dílčí námitce zkoumal, zda mohla mít namítaná vada řízení za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, přičemž dospěl vždy k negativnímu závěru, jak je zřejmé z výše uvedených částí odůvodnění. I tento žalobní bod je proto nedůvodný.

22. Zásadní námitkou žalobce bylo, že žalovaný disponuje (nebo disponovat má) informacemi, jež odmítl poskytnout. Žalobce tvrdí, že žádal informace týkající se výlučně činnosti jmenovaného po dobu jeho působení jako soudce a předsedy u městského soudu, nikoli u Vrchního soudu v Praze. Městský soud tedy musí s požadovanými informacemi disponovat i po postoupení osobního spisu, neboť tyto informace nemohou být zjistitelné výlučně z osobního spisu soudce, ale i z dalších dokladů, které je městský soud povinen evidovat. Oproti tomu je žalovaný přesvědčen, že subjektem, který požadovanými informacemi disponuje, je Vrchní soud v Praze, neboť je u něj uložen osobní spis, jehož součástí jsou požadované informace. Žalovaný v tomto směru odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. IV. ÚS 1642/11, z něhož má plynout jednoznačný příkaz poskytnout informace vztahující se k osobě konkrétního soudce tomu soudu, u něhož dotýčný soudce aktuálně působí.
23. Judikatura NSS ve skutkově srovnatelných případech setrvává na stanovisku, že „poskytnutí informace lze [...] odmítnout také z důvodů faktických, které v zákoně z pochopitelných důvodů vyjmenovány nejsou. Typickým faktickým důvodem neposkytnutí informace je přitom situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá“ (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014 - 41). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 8. 10. 2015 č. j. 5 As 24/2015 - 36, doplnil, že: „[p]o povinném subjektu je ovšem nutné požadovat zdůvodnění toho, jaké konkrétní skutečnosti jej vedly k závěru o tom, že požadované informace nemá. Zcela nedostatečným by tedy bylo sdělení povinného subjektu, kterým by bez bližšího zdůvodnění pouze oznámil, že požadované informace nemá. Povinný subjekt musí zejména řádně odůvodnit, z jakých důvodů požadovanými informacemi nedisponuje, resp. disponovat ani nemůže, a na základě jakých skutečností dospěl ke zjištění, že požadované informace nemá (např. zda je vyhledával ve svém informačním systému, v archivu apod.)“.
24. Žalovanému lze dát za pravdu v tom směru, že součástí osobního spisu soudce jsou dle přílohy Instrukce o personálním spise takové listiny, z nichž je alespoň část požadovaných informací zjistitelná, přičemž při vzniku následujícího pracovněprávního vztahu soudce k jinému zaměstnavateli skutečně dochází v souladu s jejím ustanovením § 5 odst. 4 k postoupení osobního spisu soudce tomuto novému zaměstnavateli. Osobní spis však zjevně není jediným podkladem, v němž mohou být žalobcem požadované informace obsaženy, neboť jsou zjistitelné i z jiných dokladů, jimiž městský soud disponuje (nebo má povinnost jimi disponovat).
25. Pod body 1) a 2) žalobce požadoval informace o období a úseku městského soudu, u něhož JUDr. J. S. působil jako soudce, a dále období, kdy byl ve funkci předsedy tohoto soudu, včetně toho, kdy a kým byl do této funkce jmenován a zda k tomu došlo opakovaně. Všechny tyto informace až na uvedení jména osoby, která dotýčného jmenovala do funkce předsedy soudu, lze bezesporu zjistit z rozvrhů práce, které dle § 1 odst. 2 Instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 505/2001-Org., kterou se vydává vnitřní a kancelářský řád pro okresní, krajské a vrchní soudy, musí mj. obsahovat jméno a příjmení předsedy soudu a jmenovité určení soudců včetně uvedení příslušného soudního oddělení, do kterého jsou

zařazení. Jednotlivé změny rozvrhů práce jsou pak opatřením předsedy soudu měněny ke konkrétnímu dni tak, aby přesně odrážely chod a personální obsazenost konkrétního soudu, zejména pak nástup jednotlivých soudců, změny úseku jejich působnosti a ukončení jejich činnosti u konkrétního soudu (obdobně pak i ve vztahu k předsedovi soudu). Rozvrhy práce jsou soudy povinny dle Přílohy č. 1 části I. Instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 94/2007-OIS-ST, kterou se vydává skartační řád pro okresní, krajské a vrchní soudy (dále jen „skartační řád“), archivovat po dobu 20 let. Z uvedeného lze tedy uzavřít, že Městský soud v Praze uvedenými informacemi disponuje, resp. má povinnost s nimi disponovat. V této souvislosti by měl městský soud rovněž disponovat i údaji o tom, kdy a kým byl JUDr. S. do funkce předsedy soudu jmenován a zda se tak stalo opakovaně. Stěží si lze totiž představit, že by soud, který je samostatnou organizační složkou státu, neměl přístup k informacím o jmenování předsedy soudu, který je vedoucím této organizační složky a vykonává jeho státní správu. V této souvislosti lze jen odkázat na přílohu skartačního řádu z něho plyne, že u spisů o řízení a obsazení soudů a ostatních justičních složek, jakož i spisů týkajících se jejich organizace (Spr) činí skartační lhůta minimálně 10 let. Lze proto přisvědčit tvrzení žalobce, že městský soud disponuje, resp. má povinnost disponovat informacemi, které žalobce požadoval pod body 1) a 2) své žádosti. Pouhá skutečnost, že uvedené informace jsou snáze zjistitelné z osobního spisu, jenž byl postoupen Vrchnímu soudu v Praze, tak nezavazuje městský soud povinnosti tyto informace poskytnout.

26. Pod body 6) a 7) žalobce dále požadoval informaci o výši hrubého ročního příjmu JUDr. S. od 1. 1. 2007 do konce jeho působení u městského soudu (včetně hrubého měsíčního výdělku za poslední rok) a dále rok narození a obec trvalého bydliště žalobce. I v tomto případě nelze důvody, které vedly k odmítnutí poskytnout tyto informace, aprobovat v celém rozsahu. Pokud jde o výši hrubého ročního příjmu, lze sice žalovanému přisvědčit, že součástí osobního spisu jsou podle § 6 odst. 1 instrukce o personálním spise a její přílohy mj. rozhodnutí o platovém zařazení včetně propočtu délky započitatelné praxe a o způsobu jejího stanovení a dále veškerá platová opatření. Žalobce ovšem žádal o informace o výši hrubého příjmu, který byl JUDr. S. vyplacen, nikoliv o platu (funkčních požitcích), který mu byl přiznán. Údaje o přiznaném platu (funkčních požitcích) a jeho skutečně vyplacené výši se přitom mohou odlišovat např. z důvodu pracovní neschopnosti, dočasného zproštění výkonu funkce apod. Současné platí, že výši skutečně vyplaceného platu (funkčních požitků) eviduje pouze soud, u něhož soudce aktuálně působí. V případě přeložení soudce, nejsou tyto informace postupovány společně s osobním spisem. Vrchnímu soudu v Praze, k němuž byl JUDr. S. nově přeložen, tedy informace o výši příjmů, které mu byly vyplaceny před jeho přeložením, nejsou a ani nemohou být dostupné. Již z tohoto důvodu je tedy úvaha žalovaného nesprávná.
27. Informace o výši platu (resp. hrubého příjmu) jsou snadno zjistitelné např. ze mzdových listů vedených městským soudem jako plátcem daně z příjmů fyzických osob podle § 38j odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o dani z příjmů fyzických a právnických osob, ve znění pozdějších předpisů. Z obsahu mzdových listů specifikovaných v odstavci 2 zmíněného ustanovení lze bezesporu informace o výši vyplaceného platu (funkčních požitků) zjistit. Náležitosti mzdových listů a evidenčních listů důchodového pojištění se sice postupem let vyvíjely, avšak lze konstatovat, že tyto informace vždy obsahovaly. Mzdové listy se přitom archivují po dobu 40 let od uplynutí příslušného roku, kterého se týká (Příloha č. 1 části IV. Skartačního řádu). Obdobné údaje, byť nikoliv v členění podle kalendářních měsíců, dále obsahují i evidenční listy důchodového pojištění podle 38 zákona č. 582/1991 Sb., o

organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, které má zaměstnavatel povinnost uchovávat po dobu 30 let. Ze mzdových listů a evidenčních listů důchodového pojištění je dále zjištělná i informace o roku narození požadovaná pod bodem 6 žádosti.

28. Důvody odmítnutí žádosti uvedené žalovaným tak ob stojí pouze ve vztahu k té části žádosti, v níž žalobce žádal o informaci, „*ve které obci má [JUDr. J. S.] trvalé bydliště?*“ Je totiž zřejmé, že se zde žalobce dožadoval údaje o aktuálním trvalém bydlišti JUDr. S. v době podání žádosti, o čemž svědčí použití přítomného času v této otázce. V době podání žádosti (15. 5. 2015) však již JUDr. S. nebyl předsedou ani soudcem městského soudu, neboť k Vrchnímu soudu byl přeložen počínaje dnem 16. 9. 2013. Městský soud tak mohl disponovat informací o jeho trvalém bydlišti v době, kdy byl soudcem, resp. předsedou tohoto soudu. O takovou informaci však žalobce zjevně ne žádal. Žádný právní předpis přitom zaměstnavatelům ne ukládá povinnost shromažďovat informaci o trvalém bydlišti svých bývalých zaměstnanců. Z tohoto důvodu je zcela správný závěr žalovaného o tom, že městský soud nedisponoval a ani nemohl disponovat dílčím údajem o aktuálním trvalém bydlišti žalobce. V této části tedy soud žalobu zamítl.
29. Pokud jde o informace požadované pod body 1), 2), 6) a údaj o datu narození požadovaný pod bodem 7) žádosti, lze naopak shrnout, že městský soud jako povinný subjekt musí těmito informacemi disponovat či jej minimálně tíží taková povinnost. K úplnosti se patří poznamenat, že z nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. IV. ÚS 1642/11, neplyne žádný jednoznačný příkaz poskytnout informace vztahující se k osobě konkrétního soudce tomu soudu, u něhož dotyčný soudce aktuálně působí. Z těchto důvodů tedy soud dospěl k závěru, že důvody odepření žalobcem uvedené části informací neobstojí a napadené rozhodnutí je nezákonné.
30. S ohledem na zjištěnou nezákonnost dále soud v souladu s § 16 odst. 4 informačního zákona zkoumal, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Pokud totiž takové důvody nejsou dány, je povinností soudu vedle zrušení rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí o odmítnutí žádosti také nařídít povinnému subjektu požadované informace poskytnout. V této souvislosti však zdejší soud odkazuje na závěry vyslovené v rozsudku NSS, ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010-86, publ. pod č. 2128/2010 Sb.NSS: „*Úkolem soudu samozřejmě není, aby aktivně vyhledával důvody pro odmítnutí žádosti či nahrazoval důvody rozhodnutí o odmítnutí žádosti, jestliže důvody uvedené v rozhodnutí povinné osoby neobstojí (viz bod 21 rozsudku NSS ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010 - 65 ve věci Oživení, o. s.). Pokud však soud postupuje dle § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím, musí zvážit, zda prima facie není dán některý z dalších důvodů pro odmítnutí žádosti. Pokud by tomu tak bylo, nemohl by zrušit obě správní rozhodnutí a nařídít povinné osobě poskytnout informaci žadateli (tj. postupovat dle § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím), nýbrž by mohl toliko rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, event. odst. 3 s. ř. s.), v němž by povinná osoba zpravidla žádost opětovně odmítla, tentokrát však ze správného důvodu.*“ (bod 38. citovaného rozsudku; obdobně též rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2011, č. j. 9 As 48/2011-129) Postup podle § 16 odst. 4 druhé věty informačního zákona je tudíž možný jen tehdy, je-li *prima facie* zřejmé, že žádný z důvodů pro odmítnutí žádosti dán není. V pochybnostech tento postup nepřichází v úvahu.
31. V intencích tohoto výkladu tedy soud zkoumal, zda lze žalobcem požadované a dosud neposkytnuté informace poskytnout. Soud dospěl k závěru, že tomu tak je pouze u části těchto informací, konkrétně u informací uvedených v bodě 1) a 2), které se týkají výkonu

funkce soudce a funkce předsedy městského soudu JUDr. S. Již na první pohled se totiž na tyto informace nemůže vztahovat žádný z důvodů jejich odepření, jež jsou uvedeny zejména v § 7 (utajované skutečnosti), § 8a (informace o soukromí), § 9 (obchodní tajemství), § 10 (majetkové poměry) a § 11 (autorská práva a jiné důvody).

32. V případě informací požadovaných pod bodem 6) a data narození požadovaného pod bodem 7) žádosti soud dospěl k odlišnému závěru. Informace o výši příjmů (platu) a datu narození bezesporu mají povahu osobního údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Osobní údaje se na základě žádosti o poskytnutí informace podle § 8a informačního zákona poskytnou jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů stanoví, že lze osobní údaje zpracovávat pouze na základě souhlasu subjektu osobního údaje, bez něj jen v případech stanovených zákonem. Jedním z těchto zákonem stanovených případů je i ustanovení § 8b informačního zákona, dle kterého poskytne povinný subjekt základní osobní údaje (blíže specifikované v § 8b odst. 3 informačního zákona) o osobě, které poskytl veřejné prostředky. V této souvislosti rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, publ. pod č. 3155/2015 Sb.NSS, sice dovodil, že na základě předmětného ustanovení lze poskytnout rovněž informace o platech a odměnách zaměstnanců povinného subjektu, a to v zásadě vždy až na výjimky zneužití práva žadatelem.
33. Ústavní soud ovšem v nálezu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, dospěl k odlišnému právnímu názoru. Uvedl, že s vysloveným názorem NSS lze sice souhlasit v tom směru, že informace o platech zaměstnanců povinného subjektu pod rozsah § 8b informačního zákona spadají, nicméně nesouhlasil s tím, že je test proporcionality v otázce zpřístupňování informací o platech již provedl zákonodárce tím, že do informačního zákona uvedené ustanovení zakotvil. Podle Ústavního soudu tak bude vždy stěžejní nalézt spravedlivou rovnováhu mezi právem na ochranu osobnosti a právem na informace, a to právě provedením testu proporcionality v každém jednotlivém případě (ke stejnému závěru Ústavní soud dospěl ve svém nálezu ze dne 3. 4. 2018, IV. ÚS 1200/16). Ústavní soud konstatoval, že *„(p)ovinná osoba může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance vyžádané na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky: a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu; b) informace samotná se týká veřejného zájmu; c) žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“; d) informace existuje a je dostupná. Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny.“* (odst. 125 nálezu). Je třeba dodat, že k závěrům vysloveným v citovaném nálezu Ústavního soudu, je třeba přihlídnout i v této věci, a to přestože byl vydán až po rozhodnutí žalovaného. Vyplývá to z obecné závaznosti vykonatelných rozhodnutí Ústavního soudu pro všechny orgány a osoby (čl. 89 odst. 2 Listiny).
34. Je tedy nezbytné, aby žádost o poskytnutí informací uvedených pod bodem 6) a data narození požadovaného pod bodem 7) byla posouzena ve světle právního názoru a zejména podmínek uvedených pod body a) – c) ve shora citovaném nálezu Ústavního soudu [splnění podmínky pod bodem d) plyne již z výše uvedeného výkladu]. Otázkou proporcionality a přípustnosti poskytnutí těchto informací z hlediska ochrany osobních

údajů JUDr. S. se žalovaný ani městský soud v dané věci nezabývali. Nelze tak na základě zjištěného skutkového stavu učinit jasný závěr o tom, zda podmínky k poskytnutí požadovaných informací splněny byly či nikoliv. Za těchto okolností tedy zdejší soud nemůže nařít městskému soudu, aby informace uvedené v žádosti pod bodem 6) a údaj o datu narození pod bodem 7) byly žalobci poskytnuty (srov. obdobně rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 As 296/2017-31, a ze dne 10. 1. 2018, č. j. 6 As 189/2017-36).

35. Pokud jde o odkaz žalovaného na rozsudek městského soudu ze dne 12. 9. 2018, sp. zn. 9 A 212/2015, zdejší soud konstatuje, že je jistě povinností soudů vyplývající z požadavku jednotnosti rozhodování a právní jistoty účastníků řízení řádně odůvodnit svůj postup v případě, že se rozhodne odchýlit od dřívějších rozhodnutí soudů ve skutkové a právně obdobných věcech. V tomto případě však zdejšímu soudu obsah uvedeného rozsudku není znám, neboť neměl možnost se s ním seznámit. Nelze tedy hodnotit, zda se skutkové okolnosti shodují se skutkovým stavem zjištěným zdejším soudem v této věci, nebo se vypořádat s právním hodnocením, na němž městský soud své rozhodnutí založil. Zdejšímu soudu nebyla předložena žádná konkurující argumentace a neměl tedy důvod své závěry jakkoliv měnit.
36. Soud tak shrnuje, že žalobou napadené rozhodnutí ob stojí pouze v části týkající se žádosti o poskytnutí údaje o trvalém bydlišti JUDr. S. [druhá část bodu 7) žádosti]. V tomto rozsahu tedy soud žalobu zčásti zamítl. Ve zbytku je však žaloba důvodná, neboť se žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně vypořádal s námitkami žalobce uplatněnými v odvolání proti rozhodnutí městského soudu o částečném odmítnutí žalobcovy žádosti. Soud proto v souladu s § 16 odst. 4 informačního zákona v tomto rozsahu napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí městského soudu výrokem II. zrušil a současně výrokem III. nařídil městskému soudu poskytnout část informací, jež žalobce požadoval pod body 1) a 2) žádosti ze dne 15. 5. 2015. K tomu soud stanovil patnáctidenní lhůtu, která běží od okamžiku, kdy žalovaný předá městskému soudu správní spis spolu s tímto rozsudkem. Pokud jde o informace požadované pod bodem 6) a v první části bodu 7) žádosti, soud shledal, že nebyly splněny předpoklady k tomu, aby sám nařídil jejich poskytnutí. V tomto rozsahu tedy soud výrokem IV. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení se bude městský soud, poté co mu bude spis vrácen žalovaným, zabývat přípustností poskytnutí těchto informací z hlediska ochrany osobních údajů JUDr. S., a to zejména z hlediska proporcionality a splnění podmínek uvedených v nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16. JUDr. S. je třeba v tomto rozsahu považovat za účastníka řízení (§ 27 odst. 2 správního řádu).
37. Závěrem soud dodává, že neprovedl žalobcem navržené důkazy (správní spisy a spis městského soudu sp. zn. 8 A 9/2016). Obsah správních spisů totiž není v řízení před správními soudy považován za důkaz ve smyslu § 52 odst. 1 s. ř. s. a jejich obsahem není třeba provádět dokazování (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 16/2012-24). Pokud jde o spis městského soudu sp. zn. 8 A 9/2016, dospěl soud k závěru, že provedení tohoto důkazu by bylo nadbytečné, neboť veškeré údaje nezbytné k posouzení věci soud zjistil z obsahu správních spisů.
38. Při rozhodování o nákladech řízení soud vyšel z toho, že žalobce byl z procesního hlediska úspěšný v převažujícím rozsahu. Neúspěšný byl pouze v poměrně nepatrné části uvedené ve výroku I., která ovšem nebyla pro podstatu věci určující. Soud proto žalobci přiznal právo na plnou náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 142 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších

předpisů, za použití § 64 s. ř. s. Náklady řízení důvodně vynaložené žalobcem tvoří odměna advokáta ve výši 6 200 Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, účast na jednání soudu) po 3 100 Kč podle § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč. Odměna za podání žaloby zástupkyni žalobce nenáleží, neboť žalobce v době jejího podání nebyl zastoupen a žalobu podal osobně. Obsahem repliky žalobce ze dne 3. 11. 2016 pak bylo především vyjádření k požadavku žalovaného na přiznání náhrady nákladů řízení, avšak meritorně toto podání nepřináší žádnou novou argumentaci nad rámec toho, co žalobce již uvedl v žalobě. Soud proto nepřiznal žalobci náhradu za tento úkon. Stejně tak soud nepřiznal žalobci náhradu za daň z přidané hodnoty, neboť jeho zástupkyně nedoložila registraci k této dani. Náhrada nákladů řízení tak činí celkem 9 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. září 2018

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu